

Una fusió allisonadora

La decisió dels consells d'administració de La Caixa i la Caixa de Barcelona de posar en marxa el procés de fusió de la primera i de la tercera entitats d'estalvi catalanes ha servit, no sols per a establir les bases de la que serà la primera entitat financera de l'estat, sinó també per a establir algunes normes de comportament de cara a futures operacions de característiques similars.

En primer lloc, el paper que la Generalitat fa en la seua condició d'autoritzador últim de l'operació, circumstància que van obviar els protagonistes de l'anomenada *fusió del segle* quan anunciaren, el passat 14 de juny, la intenció que tenien de fusionar-se totes dues. Les autoritats autonòmiques es van sentir incomodades per un poder econòmic que prenia la iniciativa sense comptar prèviament amb la Generalitat.

Si bé la inèrcia de la fusió i la seua dimensió fan del tema un assumpte d'estat, el poder autonòmic ha sabut fer-se respectar deixant clar des del primer moment que l'última paraula depèn d'ell. Així, des d'aquell primer moment fins ara, els despatxos del conseller d'Economia i Finances, Ramon Trias Fargas, han estat complidament visitats pels màxims càrrecs de les dues caixes. Tota una resposta a l'advertència que Jordi Pujol llançà reivindicant el protagonisme que la llei li atorga. La cortesia s'ha coronat amb la referència expressa feta per les dues entitats reconeixent en un comunicat conjunt, que «els acords finals queden condicionats a l'aprovació de la Generalitat de Catalunya».

Queda, en segon lloc, la categoria de la fusió dissenyada, on La Caixa assumeix el major protagonisme tant en qüestions d'imatge com en matèria dels òrgans de direcció. Que l'entitat resultant prenga el nom de Caixa de Pensions i de Barcelona mentre al logotip es manté La Caixa i l'estrella mironiana és, tan sols, el reflex extern de la situació creada en el nou Consell d'Administració, on la

representació dels membres de La Caixa duplicarà la de Caixa de Barcelona.

Com ja assenyalava EL TEMPS (número 266), Josep Vilarasau, Ricard Fornesa i Isidre Fainé, director general, secretari general i director general adjunt de la Caixa, respectivament, han sabut imposar els seus criteris en el disseny de la nova cúpula directiva, on el primer quedarà com a director general i els altres dos com a directors generals adjunts en companyia de dos membres més de La Caixa i altres dos de Caixa de Barcelona. Massa pes de l'entitat que presideix Joan Antoni Samaranch per a poder parlar d'una fusió equilibrada.

Les decisions clau es lliuraran en una executiva controlada pels homes de La Caixa que, en termes econòmics, triplica en dimensió el seu company de viatge. No en va, mentre la celebració del Consell d'Administració de la primera caixa de l'estat fou una bassa d'oli, el celebrat a Diagonal 530 va despertar les crítiques d'una part dels consellers i la censura de CCOO. Tots dos sectors han vist en la fusió una absorció encoberta de la Caixa de Barcelona per La Caixa.

Això és degut, en bona part, a la pèrdua de poder personal d'un sector dels executius de Caixa de Barcelona i els recels que aquest tipus de maniobres desperten en qualsevol procés semblant. També evidencia, però, que la fusió tan sols podia realitzar-se ràpidament amb un acord entre les cúpules directives i una cessió per part de l'entitat més feble.

Queda, finalment, una darrera qüestió on la Generalitat encara pot influir. Es tracta de l'orientació inversora que la nova supercaixa adopte, amb una intenció clara per part de la Generalitat de garantir la catalanitat de la política financera. En el moment en què el president Jordi Pujol critica les inversions culturals de l'estat i reivindica la gestió de l'IRPF recaptat a Catalunya, aquesta és l'autèntica batalla que encara resta per lliurar. □

